

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. III. Possumus haurire continuò & abundanter è thesauro meritorum
Jesu Christi per orationem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

pati; si anhelas locupletare te cito maximo meritorum thesauro in aternitate, ama pati; & tandem, si nôsse cupis modum vivendi semper consolatè, firmiter habeas persuasum, veram felicitatem tuam consistere in patièdo, & patièdo multa, & patièdo semper usque ad mortem, ex amore infinitâ ratione amabi-

lis Salvatoris tui, qui aliud non fecit, nisi pati, pati & pati, toto vitæ suæ curriculo ex amore tui. Si semel hoc benè comprehenderis, æstimo te felicissimum omnium super terram; hauries namque cum gaudio bona aterna è secundo fonte Salvatoris. Accedamus ad tertium, nempe orationem.

ARGUMENTUM.

Possumus haurire continuò & abundanter è thesauro meritorum Jesu Christi per orationem.

ARTICULUS. III.

August. ferm. I. de verbis Domini.

Sumus omnes mendici Dei, petentes ab ipso eleemosynam, dum oramus ipsum.

Refugium pauperum, quibus nec laborandi, nec negotiandi datur facultas, eleemosynam efflagitare à divitibus, & hac ratione inveniunt suæ sublevamen indigentia. Sanctus Augustinus egregie dicit, quòd omnes mendici Dei sumus, eòquòd omnes egeamus veris his bonis, quæ necessaria nobis sunt ad vivendum vitâ aternâ. Nec comparare nostro labore illa possumus, nec negotiando ipsa acquirere propria nostra industria, nec ulla creatura nobis illa largiri potest: ipse solus est dives ille, qui conclusa servat ipsa in thesauris suis; & idèd nobis omnibus incumbit stare ad portas ejus, & ab ipso efflagitare eleemosynam. Id quod appellamus orationem, non est aliud, quàm nostræ exer-

citium mendicitatis; quando oramus illum, petimus ab eo, ut nobis det, eòquòd nostram sentiamus indigentiam, & sciamus, ipsum non minùs charitativum esse, quàm divitem. Non informamus nos ipsum de nostris necessitatibus, ipse meliùs has novit, quàm nos, & ipsas sublevare posset optime, abs eo, quòd expectet, quid requiratur à nobis; sed complacet sibi, aspièdo nos postulantes à se velut mendicos, ut ostendat sese nobis liberalem velut Patrem misericordia infinitâ ratione divitem in bonitate.

Ipsemet confidentiam largitur nobis petendi à se, & ad hoc ipsum nos extimulat. O bonitas infinita! ipse nos rogat, ut rogetur à nobis, eòquòd majori

ri teneatur desiderio largiendi nobis, quam teneamur nos rogandi ipsum; & ut efficacius nos ad hoc impellat, promittit, daturum se nobis, quæcunque flagitaverimus: *quidquid petieritis.*

Joan. 14.
& 15.

Deus nos o-
rat, ut ipsum
oremus, ex
desiderio
dandi nobis.

S. August. in
Psal. 34.
serm. I.

Ecce maximam tibi amplitudinem, cum nullos omnino illi statuatur limites; est promissio hæc certissima, cum Deus sit, qui nobis hanc faciat, isque infinita ratione verus ac fidelis sit in promissis suis; promittere nobis possumus ab eo liberalitates & munificentias maximas, eoque infinita ratione sit dives.

Eja, dicit tibi sanctus Augustinus, tenes promissa Dei: Ecce proposuit, pete, quod vis. Si tibi Imperator diceret, pete, quod vis, quos tribunatus, comitatusve rogares? quanta tibi proponeres & accipienda & aliis largienda? Deo tibi dicente, pete, quod vis, quid petiturus es? Excute mentem tuam, exerce avaritiam tuam, protende, quantum potes, & dilata cupiditatem tuam; non quicumque, sed Omnipotens Deus dixit, pete quod vis.

Abusus est
petere à Deo
res perituras.

Si possessionum es amator, desideraturus es totam terram, ut omnes, qui nascuntur, coloni tui aut servi tui sint. Et quid cum totam terram possederis? mare petiturus es, in quo vivere tamen non poteris, in hac avaritia te pisces superabunt. Sed forte insulas possidebis; tran-

scende & hæc, pete & aërem, quamvis volare non possis: porrige cupiditatem tuam usque ad cælum, dic tuum esse solem, lunam, stellas, quia ille, qui fecit omnia, dixit, pete, quod vis.

Verum si habueris hæc omnia, quid habebis nisi res nihili, id est, creaturas minores te, quas traxit ipse è nihilo, quæque nil habent, unde magnificent te, cum minores sint te; nil habent, quo ditent te, cum pauperiores sint te; nil habent, quo repleant & satient te, cum nonnisi parvus caduci boni sint atomus, & anima tua infiniti sit capax boni, boni æterni; & tandem nil habent, quo vivere te faciant vitâ hæc æternâ ac beatâ, quam anhelas, & pro quâ obtinenda mendicis ad portam Dei. Siquidem pauper petit, quo alat vitam suam, & omnia hæc quæ tu petis, non sunt idonea ad dandam tibi vitam: Etiam Deus non æstimat res has nihili respectu tui, & negligit has dare illis quos amat.

Habet is alia bona, quæ tibi congrua sunt, quæque necessaria sunt tibi ut vivas in æternum: ipse asservat hæc in thesauris suis, ut promptissime largiatur tibi illa, quando elemosynam petieris ab ipso, ut vivas; abundant illa gratis, meritis & sanctitate; & hæc tibi dandi succenditur desiderio, ut suppeditet tibi medium in omnem

Quæ bona
Deus velit
dare nobis,

omnem vivendi aternitatem. Verum is ipsemet inclusus est cum gratiis suis & meritis suis in thesauro suo; & ardet etiam cupiditate majori dandi tibi se ipsum, quam tibi dandi bona sua: *Et nihil magis vult dare, quam se.* Exquirere ab ipso potes, quidquid volueris, si melius tuo est, id petere; sed vide, quod magna ipsum afficias injuria, tibi que ipsi plurimum noceas, si dum ipse tibi dare desiderat bonum infinitum, nempe seipsum, tu ab ipso non petas nisi crepundia, vilia, futilia.

Ecce igitur nos divites in perpetuum, si velimus; nunquam non habemus hunc fontem Salvatoris apertum, id est, thesaurum gratiarum ipsius, & infinitorum meritorum, ubi invenimus ipsummet, & haurire ex eo possumus incessanter, & quantum volumus. Haurimus inde per orationem, quod accedimus velut ad portam ipsius, ut petamus ab eo eleemosynam; ipse magis desiderat nobis dare, quam nos petere ab eo; ipse nobis dicit: *Oportet semper orare, & nunquam deficere;* cum semper velit nobis dare, ut nunquam nos cesset locupletare. Ubi est pauper, qui fatigaretur petendo eleemosynam à divite, si nosset divitem nunquam fatigandum dando omnia, quæ voluit ab eo

postulare, insuper daturum nunquam nisi pretiosissima quæque, & quanto plura ipsi dederit, tanto adhuc plura dare velle? quanto ardore accederet ipsum, incessanter postulaturus ab eo?

Jam nobis hæc certitudo est, ex ipso ore Jesu Christi prolata: *Petite & accipietis;* petite sine intermissione, & sine intermissione accipietis. O Deus! quid cogitamus? an nobis quid aliud faciendum esset cunctis momentis vitæ nostræ, quam incessanter efflagitare divitias pretiosi hujus thesauri, qui totus plenus est gratiis & meritis infinitis, in quo est ipsemet, totus succensus desideriis donandi se nobis, cum certi simus, quod nunquam passuri simus repulsam, cum infallibiliter nobis daturus sit, quidquid petierimus, cum largiturus sit nobis restam pretiosas, ut minima eleemosyna, quam nobis è suo tribuit ac confert thesauro, majoris sit facit, sunt pretii, quam omnia imperia mundi. O si oculis corporeis intueremur id, quod è suo trahit thesauro, illud ut inferat & inferat nostro, quotiescunque obsecramus ipsum! nunquam non est portio quædam ipsius gratiæ, nunquam non est augmentatio quædam divini ipsius amoris, nunquam non est nova quædam participatio meritorum Crucis ipsius. Ecce tibi, quid

Fffff 3

com-

Augustinus
ubi supra.

Joan. 16.

Luc. 12.

Quid anima
re nos debeat
ad semper
orandum.

Omnes elec-
mosynæ, quas
Deus nobis
facit, sunt
magnificæ.

complectatur thesaurus ipsius, quasve eleemosynas largiatur tibi.

Divitiæ animæ frequenter vel semper orantis sunt inestimabiles.

Et quanti valoris est quælibet gratiæ sanctificantis portio, & quivis divini amoris ipsius gradus? Nonne est regnum cælorum in omnem æternitatem? procul dubio: Nam omnis anima, quæ in morte inventa fuerit dives unico solo gradu gratiæ & amoris divini (quæ duo inseparabilia sunt) certa est, habituram se vitam æternam; & quæ habuerit duos gradus, habebit etiam gloriam duplò majorem, & quæ mille gradus, milies majorem, còquod gloria æterna suam desumat mensuram à gratia & gradu amoris divini, in quibus verum consistit animæ meritum. Si igitur anima incessanter petens eleemosynam à Deo per preces continuas, certa est juxta promissionem Dei, quæ fallere & falli non potest, quòd incessanter recipiat novum quemdam gradum meriti, quanta successu temporis divitiarum ipsius erit abundantia, & quantus tandem erit gradus gloriæ ipsius in æternitate? Excedit id omnem captum, hominùmque intelligentiam. Si igitur videremus oculis nostris corporeis augmentationem hanc continuam, juxta proportionem, quâ ingeminamus preces nostras cum fervore: an ignavia sit tanta in mundo, quæ non excitaretur ad orandum continuò? Ah!

Itane? certitudo, quam habemus per promissionem tam manifestam Dei, nonne magis sit infallibilis, quàm si videremus illam propriis oculis nostris. Pende hoc bene, & quasi impossibile erit, quin fortis addendus tibi sit stimulus ad orandum absque intermissione, ut absque intermissione haurias cum gaudio è fontibus Salvatoris.

Omnis generis orationes & preces sunt efficaces ad obtinendum à Deo, quidquid petitur ab eo, sive vocales sint, sive mentales: nihilominus asserendum est, inesse quid orationi internæ ac mentali, unde accipiat vim ac virtutem omninò aliam, quam non habeat vocalis. Et quando dico orationem mentalem, non intelligo solùm horas illas integras, quæ clam & in silentio consecrantur meditationi vel contemplationi; plurimi enim dicerent, sibi otium & capacitatem huic se impendendi non esse. Sed voco orationem mentalem, quam anima facit ad Deum in secreto cogitationis suæ & affectibus amoris sui, sive brevis illa sit, sive longa; modò sit fervens, admirabilem habet vim obtinendi à Deo quidquid voluerit.

Jam postquam anima accensa est vero desiderio salutis suæ, postquam magnam concepit æstimationem pretiosarum divitiarum,

Oratio mentalis est efficacior vocali,

Quàm facile sit & utile semper orare interiorius.

tiarum, quæ inclusæ sunt in thesauris gratiarum & meritorum Jesu Christi, postquam cognovit facile, quod habet, medium illas obtinendi, illisque se locupletandi per orationem sive vocalem, sive mentalem: nonne incessanter haurire potest in secreto è fontibus Salvatoris sui? nonne habet ipsa libertatem omni tempore, omni loco, solitaria vel sociis stipata, aliquo labore externo occupata, vel in quiete, in Ecclesia, domi, in plateis, in conversatione; sive sana sit vel ægrotata, consolata vel afflicta: nonne semper habet libertatem postulandi ardentè à Deo in secreto pectoris sui, ut cor suum suis repleat gratiis, ut augeat & perficiat in se amorem suum? Et nunquam id facit ipsa in vanum: certum namque est, nihil magis placere Deo oratione, nec quidquam esse, cui tam facilem præbeat annutum.

Pulchra differentia inter orationem mentalem & vocalem.

Adverto differentiam inter orationem vocalem & mentalem, qualis fermè intercedit inter duos pauperes, qui ambo effragitant eleemosynam: sed unus est incognitus, eòquod raro videatur & nulla habeatur familiaritas cum eo, relinquitur ipse ad portam, non tamen negligitur, quin ipsi asportetur eleemosyna. Alter est cognitus, eòquod sæpius soleat videri, frequentius affici beneficio, pro

quo se exhibet gratissimum; & amatur etiam amplius, admittitur in ipsam domum, agitur cum iplo familiarius, & ipsi quoque eleemosyna porrigitur liberalior. Oratio mentalis & interna est velut pauper, qui majoribus repletur favoribus, qui ingreditur in domum, qui recipitur cum majori confidentiâ & amicitia, quique majorem experitur Domini liberalitatem ac munificentiam.

Quis dubitat, quin anima, quæ loqui novit Deo ferventer & frequenter in arcano cordis sui, facile admittatur in adorandum sacrarium cordis Dei? Lingua cordium est amor; quia hæc anima agit amanter, agitur quoque amanter cum ipsa; & quamvis pauperrima sit & mendica, meretur tamen, ut summa Dei Majestas amet ipsam, & familiariter agat cum ipsâ, velut cum amicâ suâ: ipsa assuevit loqui cum ipso sæpius, & ipse non cessat beneficiis afficere illam; ipsa consuetudine sua frequentiori in ipsius devenit notitiam, & ipsa tractatur ab eo velut domestica, & tandem ipsius evadit amica; & postquam evasit hucusque, non est amplius velut pauper requirens eleemosynam, est velut amica, cum quâ vivitur ex communi massa; videtur intrare ipsa in possessionem omnium thesaurorum Dei; inter veros nam-

Deus agit cum anima, quæ novit orare interioris, velut cum amicâ suâ.

namque amicos omnia sunt communia, & quod spectat ad hunc, spectat etiam ad alterum.

Infinita felicitas animæ, quæ familiariter novit agere cum Deo per actus frequentes amoris.

O Deus optime! Deus amantissime! quò evasimus? Dicebam ab initio, nos haurire posse è thesauris meritorum Jesu Christi per orationem: Et invenio tandem, nos eorundem accipere posse integram possessionem, si noverimus, uti oportet, orare, & agere cum Deo familiariter, ac ipsius promereri amicitiam assiduitate, quâ nos sæpius ipsi coram exhibemus, ipsique magno cum fervore loquimur in arcano cordis nostri. Quis æstimare possit nostræ magnitudinem felicitatis, si semel eòsque provehere ipsam possimus? Hæc anima assueta occupare sese interius, elicit incessanter ferventes amoris Dei actus, per quos totum cor suum immergit in cor Dei; & qui ponderare vellet, quanti esset valoris unicus ejusmodi actus, inveniret centenos mundos æqualis cum præsentis magnitudinis, nullatenus ipsi posse æquiparari, vel ipsius adæquare pretium. Sed tandem post longam & continuam multiplicationem illorum actuum, per quos collocata in statum plenitudine refertum amoris, replentis totum cor suum, nullos amplius speciales illorum elicit, sed consumi se

permittit sinè intermissione, & absque interruptione ullâ sacro illo, quo ardet, igne. Anima hæc an dives sit per orationem suam immensis thesauris meritorum Jesu Christi? Certè, non sunt ipsi omnes inclusi in ipsa; sed ipsa tota est absorpta, totaque summersa in ipsorum abundantia: relinquamus ipsam in felici hæc jacturâ, & permaneat ipsa hic in æternum.

Sed interim sanctâ quâdam invidia ipsius prosequamur felicitatem, & ipsius addiscamus exemplo, frequenter cum gaudio haurire è fontibus Salvatoris per multiplicatas preces nostras. Quando non semper poterimus operari bonum, vel pati malum, quæ duo prima sunt media, quæ habemus, hauriendi è thesauris ipsius; saltem semper orare possumus, vel exterius per os corporis, vel interius per os cordis, & incessanter flagitare Deum, ut det nobis, unde vivamus in æternum, id est, suam gratiam, & sanctum amorem suum postulare ab ipso panem quotidianum, ipsumque rogare, ut sancta sua voluntas fiat in nobis, sanctumque suum sanctificetur Nomen; omnia hæc non sunt, nisi petere elemosynam è divitiis divini thesauri ipsius; siquidem hæc omnia sunt gratiæ, quas ibi conclusas tenet, ut nobis largiatur illas

Felix, qui in-
cumbit inces-
santer oratio-
ni.

illas exoratus à nobis, nunquam in vanum id facientibus. Felix anima, quæ ordinarium suæ orationis peragit exercitium; magis felix, quæ facit illud sibi esse continuum! dici potest, ipsam

haurire semper cum gaudio è fontibus Salvatoris: ipsa tam evadit dives, ut ipsamet id nesciat, & nunquam bene sciet, quanti thesaurus suus sit, nisi in æternitate.

ARGUMENTUM.

Efficax medium, quod Jesus Christus nobis largitur hauriendi abundanter è thesauris meritorum suorum, per bonum Sacramentorum usum.

ARTICULUS IV.

EXclamandum hic foret cum sancto Ambrosio ex æquissimo gratitudinis affectu: O bonitas Dei, quot apertæ sunt portæ ad intrandum in cælum! O quantæ sunt viæ, quæ deducant nos illuc! ô quam efficacia nobis largiris media, ut auspicato effectu promoveamus magnum opus salutis nostræ! omnia tria media participandi è meritis Jesu Christi, quæ consideravimus, bona opera, benè toleratæ afflictiones, oratio, sunt efficacissima profectò; verùm æquiparanda non sunt huic ultimo, quod consistit in bono Sacramentorum usu, siquidem quando ex hypothesi aliquod formari posset dubium circa alia; ecce tibi unum, de quo dubitari omninò non licet, cum articulus sit fidei, Sacramenta novæ legis, à Jesu Christo instituta operari gratiam ex seipsis. Quid sibi vult, ex seipsis?

Vult innuere, quòd ipsa pretiosa sint vasa, quæ illà (nimirum gratiâ) tota sint plena, quæque eam abundanter & infallibilissimè effundant in totam animam se recipientem, quin opus sit, ut illa ex parte suâ quidquam contribuat, nisi quòd obstaculum non ponat bono ipsorum effectui. Exempli gratia: Certi sumus, quòd omnis infans, qui baptizatus est, recipiat gratiam sanctificantem. Et quid facit hic infans ex parte suâ, aut quid contribuit, ut ipsam recipiat? Nihil, cum inhabilis adhuc sit perficere actionem, sive bonam, sive malam, immò nec sciat, quid agatur secum, sed sufficit, quòd nullum ipsi afferat obstaculum. Sacramentum Baptismi sanctificat ipsum ex seipso, & facit ex ipso filium Dei. Mirifica hæc virtus, quæ tam luculenter apparet in Baptismo, est eadem in omnibus aliis; habent ipsa

Sacramenta
legis evange-
licæ operan-
tur gratiam
ex seipsis.

Ggggg omnia